

SVENSK FISKERITIDSKRIFT

Udgiven af

Dr. TH. THORSTEN EKMAN

23: E ÅRG.

1914

HÄFT. 3.

ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-A.-B.
UPPSALA

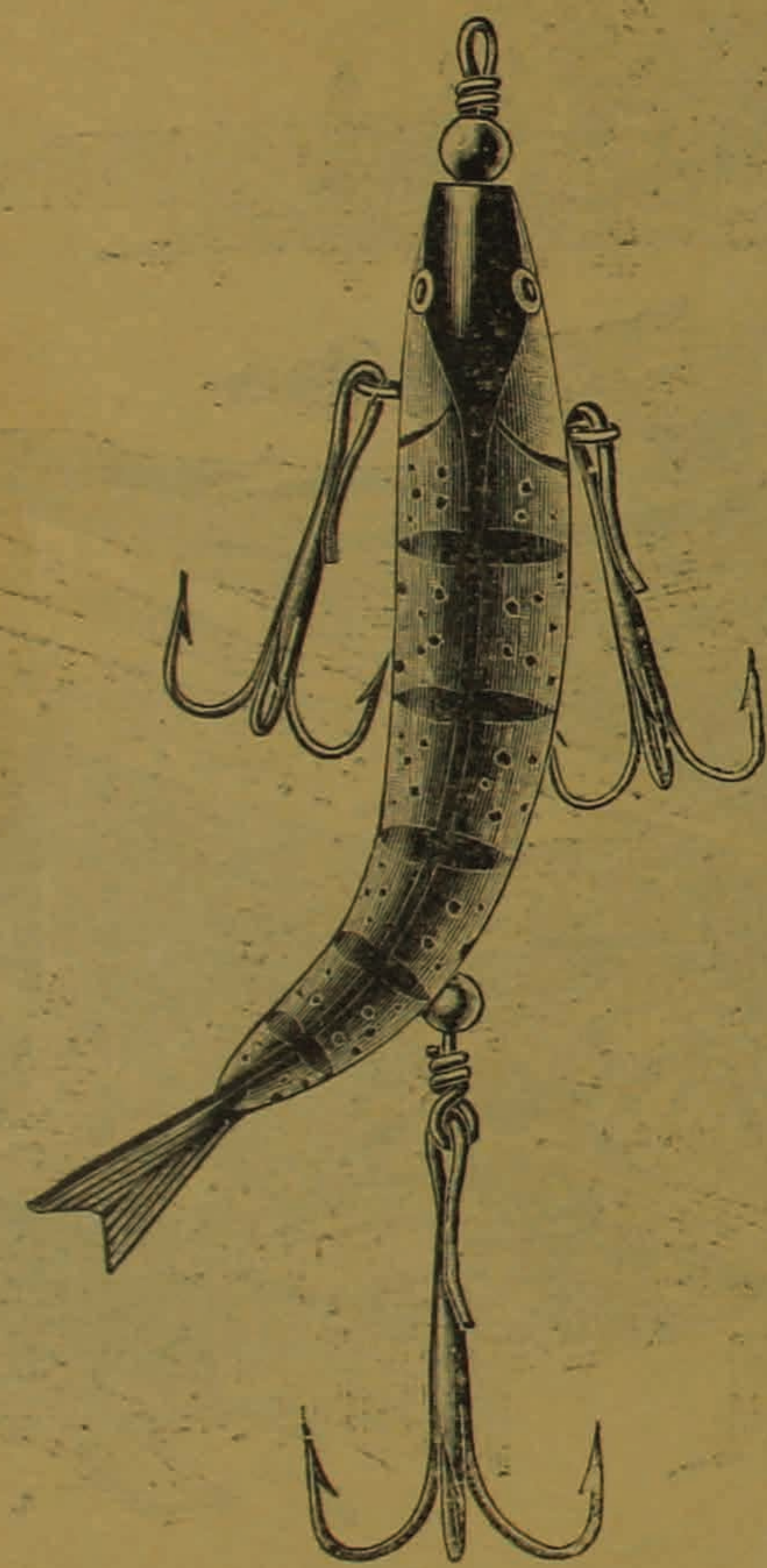
S. ALLCOCK & Co. Ltd.

Standard Works, Redditch, England.

TRADE MARK.

Fiskkrok, Metspön och Fiskredskap

N:r 7249 »TIT-BIT» (medelstorlek).

Under åren 1900—1910 har fabriken erhållit 6 "Grand Prix", hvilket bekräftar den öfverlägsna kvaliteten af de varor, som fabriken tillverkar.

Detta drag saknar fenor, den kringsvängande (roterande) rörelsen åstadkommes genom en böjning af stjärten, draget är försedt med aftagbara trekrokar, kan användas med endast en trekrok vid stjärten, men äfven lika bra med trekrok å båda sidor.

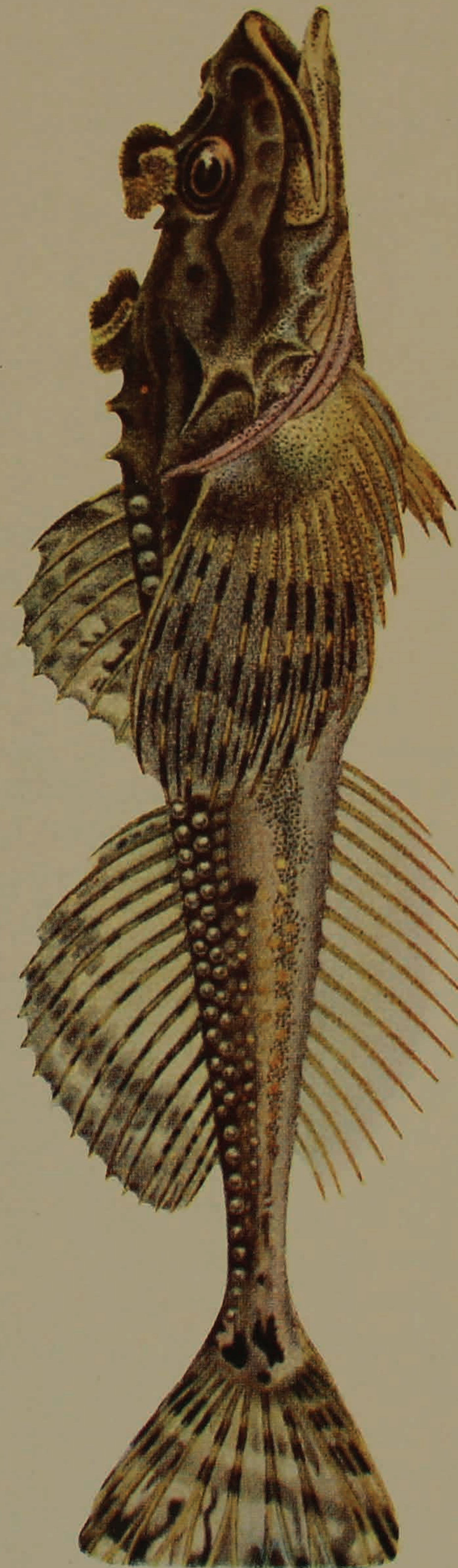
Frånvaron af alla lindningar gör draget mycket varaktigt.

Draget spinner mycket fort, svänger omkring centrumstången och är ett oemotståndligt lockbete.

Tillverkas i 3 storlekar, små, medel och stora, passande för laxöring, lax och gädda.

Hufvudagenter:

Paul Berghaus & C:o, Göteborg.

Hornsimpä.

Ur Skandinavians fiskar af F. A. Smitt.

Svensk Fiskeri-Tidskrift

UTGIFVARE D:R TH. THORSTEN EKMAN.

FISKERIINTENDENT.

23:e årg.

1914

Häft. III

HORNSIMPAN.

Cottus quadricornis LINNÉ.

(Med plansch.)

I sitt utseende afviker hornsimpan från våra andra, svenska simparter mest genom sina fyra skrofliga, ruggiga ganska stora benknölar ofvanpå hufvudet, af hvilka fisken äfven fått sitt namn. Den kallas i Stockholms skärgård ofta *simpa* eller, hvilket är mera vanligt i Södermanlands och Östergötlands skärgårdar, *strömmings-simpa*. Dess förekomst är egendomlig på så sätt, att den förekommer i Ishafvet på olika platser, i Bottniska Viken och norra delen af Östersjön, i Ladoga, i Baikal och Jenissei, i Mälaren, Vänern och Vättern samt i Fryken¹, på de senare lokalerna dock endast på större djup och i en mera förkrympt form. Tillfälligtvis har hornsimpan äfven anträffats i södra delen af Östersjön, och enligt Skandinavisk Fauna t. o. m. i Södra Kattegatt samt enligt A. V. Malm en gång i Nordre älf i Bohuslän. Hon saknas eljest på vår västkust. Till Östersjöområdet har hon säkerligen kommit från Ishafvet, då Bottniska viken stod i samband med detta eller rättare utgjorde en del af Ishafvet. Sedan glacialperioden har hon hållit sig kvar i nämnda stora sjöar. Det är sålunda en intressant fisk hos oss, ett s. k. reliktdjur, ett bevis på den olika utbredning hafven en gång haft.

Hornsimpan blir i Östersjön 20 à 25 cm. lång. Någon större betydelse har hon icke för fisket. Dock har hon på hösten i själfva verket ett synnerligen välsmå-

¹ Se Svensk Fiskeri-Tidskrift år 1899, häft. 1, sid. 44.

kande kött. I Stockholm m. fl. kuststäder torgföres hon ej sällan, men då nästan alltid rensad och flådd — hon är väl för "ful" för att annars vara aptitlig för vanligt folk. I allmänhet serveras hon stufvad, men kan äfven med fördel ätas stekt eller inkokt. Hennes kött är vida öfverlägset rötsimpans (äfven kallad ulk, hornskalle m. m.), hvilken är torrare och magrare, men som icke desto mindre på grund af sin talrikhet och storlek i rensad — och sålunda okontrollerbarare form — ofta nog säljes som "simpa" i städerna. Särskildt är hornsimpans röda, feta lefver en läckerhet.

Horsnimpan lefver af diverse bottendjur, framför allt af den äfven relikta krustacéen *Idothea entomon* (liknar en stor, ofta tumslång, platt gråsugga med ett näbblikt, styft stjärtbihang); vid notfiske efter strömming får man ej sällan hornsimpor med strömming i magen, liksom hon äfven gärna tager på långref agnad med fiskbitar; man kan sålunda antaga att hornsimpan, då tillfälle erbjuder sig, gärna tillgriper fisk som födoämne. Hon leker i (november) december—januari. Hennes rom är mycket stor och blågrön — (enligt andra uppgifter gulaktig). Hornsimpan hör (liksom för resten äfven rötsimpan) till de fiskar, hvars rom befruktas inuti honans kropp.¹ Hon synes dock lägga rom (sålunda redan befruktad) och icke föda lefvande ungar.

Protokoll hållet vid Svenska Fiskareförbundets styrelses sammanträde å Hotell Kronprinsen i Stockholm den 16 april 1914.

§ 1.

Närvarande: Professor Lönnberg, landshöfding Sahlin, godsägare Isoz, bruksförvaltare Hedberg, grefve Bielke, öfverjägmästare Tigerhielm och doktor Ekman.

§ 2.

Årsmötet hade åt styrelsen uppdragit att utse lämpliga personer för att i samråd med Turisttrafikförbundet

¹ Se Svensk Fiskeri-Tidskrift 1899, häft. 3, sid. 136—137.

träffa nödiga åtgärder för sportfiskets ordnande i landet. Styrelsen beslöt med anledning häraf, att denna kommitté skulle bestå af tre personer, och utsågos till kommitterade professor Lönnberg, ryttmästare von Mentzer samt doktor Ekman.

Till kommitterade öfverlämnades att å styrelsens vägnar affatta de skrivelser och cirkulär, som ansågos behöfliga. För eventuella löpande utgifter skulle kommittén förfoga öfver nödiga medel intill ett belopp af 200 kronor.

§ 3.

Professor Lönnberg lämnade några meddelanden om de påbörjade analyserna af anjovis. Borsyra hade ej kunnat påvisas vid de hittills gjorda undersökningarna.

Stockholm som ofvan

Thorsten Ekman.

Justeras:

Einar Lönnberg.

KALK SOM DAMMGÖDNING.

Vid sammanträde den 17 febr. 1914 af "Verein Deutscher Teichwirte" höll professor HOFER föredrag om "Teichdüngungsversuche", se Allgem. Fisch-Zeit. 1914, n:r 6 och följande. Här af skola vi lämna ett utdrag af hvad som anfördes om kalk. De öfriga behandlade ämnen voro hufvudsakligen kali, fosforsyra och kväfve.

Som dammgödsel användes icke bränd kalk. Sådan användes däremot i dammhus hållning ofta för desinficering af inficerade dammar eller för att utrota skadedjur såsom fiskiglar, skalbaggs-larver, m. m. Den brända kalken släcket i vattnet och bildar då kalkhydrat, hvilket är starkt frätande och vid tillräcklig koncentring dödar bakterier och alla djur. Så småningom bildas af kalkhydratet och kolsyran i vattnet kolsyrad kalk, hvilken då verkar som gödningsämne. Vill man blott använda sig af kalkens "gödande" egenskaper, så använde man

ej den dyra brända kalken utan den billigare obrända kalken, d. v. s. kolsyrad kalk.

Som dammgödning har kalken en tredubbel verkan, *syrebindande*, *närande* och *frigörande*.

I en del dammar finnes fri humussyra och stundom äfven fri svafvelsyra. Genom att neutralisera dessa syror verkar kalken *syrebindande*, hvarigenom vattnet blir neutralt eller t. o. m. alkaliskt. Detta är gynnsamt för utvecklingen af bakterier och en del lägre djur t. ex. Daphnider och hjuldjur, hvilka utvecklas dåligt i surt men väl i alkaliskt vatten.

I hvarje karpdamm spelar bakterier en ej nog högt uppskattad roll vid sönderdelande af organiska ämnen, och om de blott ej uppträda i så stora massor, att de till fiskarnas skada använda allt för mycket af det i vattnet lösta syret, så äro de enbart nyttiga för dammarnas produktivitet. Då vattenbakterier hafva svårt att reda sig i "sura" dammar, så förklaras redan här af sådana dammars dåliga afkastningsförmåga. Precis det samma gäller för en hel del som fiskföda viktiga lägre djur, t. ex. Daphiner; Cyclopiderna klara sig dock lättare i "surt" vatten. Om sådana dammar behandlas med kalk, så att deras vatten blir neutralt eller alkaliskt, så kan man redan efter få veckor konstatera en massutveckling af sådana smådjur, med hvilken följer en bättre tillväxt på fisken. Att enstaka hjuldjursarter trifvas t. o. m. bäst i "surt" vatten hindrar ej regelns allmän giltighet.

Äfven starkt förslammade dammar kunna med fördel kalkas, enär just i dammslammet en del kemiska processer äga rum, hvilka underlätta kalkens lösande i vattnet. Man behöfver sålunda ej vara rädd för, att kalken sjunker ned i dyn och att den därigenom skulle blifva till ingen nytta. Dammslammet består till stor del af växtrester, hvars cellväggar så småningom undergå en jäsning. Vid cellulosa-jäsning bildas kolsyra i stor mängd, och denna har den egenskapen, att den med den svår-lösliga kalken bildar en lättlöslig dubbelt kolsyrad kalk. De så i botten uppstående kalklösningarna blifva ej lig-

gande, utan följa de ständigt rådande vertikala vattenströmningarna och föras från botten upp till ytan och fördelas så i de olika vattenlagren. (Att sådana strömningar äga rum, har bevisats genom särskilda, vid föredraget omnämnda undersökningar.) Föredraganden rådde därför till att kalka äfven i djupslammiga sura dammar och i sådan grad, att vattnet blefve neutralt eller något alkaliskt. Något allmängiltigt recept kunde ej lämnas, enär olika dammar äro i olika grad "sura"; emellertid torde 250 à 500 kilogram pr. hektar i regel vara tillräckligt. Man kan pröfva med lakmuspapper. Rödt lakmuspapper bör börja bli blåaktigt. Blått sådant, som förut blifvit rödt i det sura vattnet, skall upphöra att rodna. Kalken strös ut pulveriserad antingen på hösten eller på våren, antingen på den torra dammbotten eller från båt, i hvilket fall som helst bör den fördelas någorlunda jämnt.

Kalkens andra gödselverkan kan kallas *närande*, i det att genom den såväl växternas som fiskarnas och näringsdjurens kalkbehof lättare blir tillgodosedt. Kalkrika dammar behöfva gifvetvis ej kalktillförsel, under det att dammar, hvilkas botten blott innehåller c:a 1% kalk och hvilkas vatten uppvisar blott få hårdhetsgrader, väl kunna kallas kalkbehöfvande, om det också finnes exempel på både mycket mjuka vatten, hvilka det oaktadt lämna mycket goda fiskskördar, och på karpdammar med dylikt vatten —, hvilkas produktivitet likväl lämnar intet öfrigt att önska.

Kalkhalten kan växla i hög grad. Så nämnde föredraganden exempel på en källa från granittrakt med 0,8—1,4 mg. kalk pr liter vatten under det andra från dolomittrakter kunde hafva t. ex. till 317 mg. pr liter. Han ansåg, att vatten med 50 mg. pr liter kunde anses vara mjuka och med 100 mg. eller mera hårda.

För närvarande kände man ej till den nedre gräns för kalkmängd i vatten, vid hvilken ännu fullt goda fiskresultat kunde erhållas. Det vore i alla händelser orätt att tro, att produktiviteten alltid skulle stiga med stigande kalkhalt. Tillsvidare vore föredraganden af den

meningen, att det vore mycket sällan som i naturliga vatten kalktillskott behöfdes för växters eller djurs *närings*behof.

Man finge emellertid ej bedöma kalkfrågan endast från synpunkten af kalkens närande egenskaper, utan man skulle tänka på, att i kalkfattiga vatten faran för försurning vore vida större än i kalkrika samt att kalken har ännu en viktig egenskap, hvilken man kunde kalla *upplösande, frigörande*. Denna tredje verkan består däruti, att kalken åstadkommer, att i botten befintliga svår-lösliga växtnäringsämnen såsom kali, fosforsyra, kiselsyra m. fl. omsätts i lösliga föreningar. I de flesta dammbottnar finnas t. ex. fältspat, hvilken innehåller för långa tider tillräckliga mängder kali, om denna blott kunde tillgodogöras. Härtill bidrager kalken, och man borde mer än som skett fästa sin uppmärksamhet härpå.

Föredragande lämnade några siffror, belysande kalkens förmåga i sådant hänseende från Wielenbacher-dammkomplexen. I en dammgrupp, där vattnet hade 0,0865 gr. kalk (CaO) pr liter vatten, fanns samtidigt på 1,000 kbm. vatten 0,04 kg. fosforsyra, under det att i en annan kalkrikare dammgrupp med 0,1275 gr. kalk pr liter fanns 0,11 kg. fosforsyra på 1000 kbm. vatten eller nära tre gånger så mycket. Där kali och fosforsyra i mjuka dammvatten finnas i små mängder, under det att botten innehåller tillräckliga förråd af dessa ämnen, vore det sålunda att rekommendera att tillföra några t. ex. c:a 1—3 centner (= 50 à 150) kalk pr hektar. Liksom på åkerjord verkar alltför mycket kalk farligt så till vida, som näringssalterna då allt för fort borttagas; äfven för dammar gäller den landtmannens erfarenhet, att "kalk gör rika föräldrar men fattiga barn".

Man bör emellertid se upp, så att man får så järnfri kalk som möjligt. Järnet har nämligen den obehagliga egenskapen att binda fosforsyra till olösligt fosforsyradt järn, så att kalkning med järnhaltig kalk — naturlig kalksten, t. ex. s. k. ängskalk är ofta starkt järnhaltig — kan hafva den ledsamma följden, att den lösta fosforsyran nedbringas till ett minimum i stället för att ökas.

FISKERISTATISTISKA UPPGIFTER FÖR 1913.

Nedanstående siffror äro hämtade från de statistiska primäruppgifterna för året, hvilka emellertid nog i allmänhet innehålla minimisiffror.

Östergötlands län. Insjöfisket har lämnat 246,163 kg. fisk och 21,359 tjog kräftor, värda kr. 171,852; strömmingsfisket: 2,371,291 kg. strömming värda kr. 230,153; det öfriga skärgårdsfisket: 305,333 kg. fisk värda kr. 177,619 samt laxfisket: 9,529 kg. "lax"¹ värda kr. 18,576. Häraf kommer 4,200 kr. på Boren, 12,101 kr. på Glan, 23,293 kr. på Roxen, 14,131 kr. på Sommen, 8,596 kr. på Tåkern samt (41,790 kr. för "annan" fisk och 6,800 kr. för lax, summa) 48,590 kr. på länets Vättersdel. I runda tal kan sålunda det hela uppskattas till 3 millioner kg. fisk och 22,000 tjog kräftor, värda 600,000 kronor.

Stockholms län. Saltsjöfisket har afkastat något öfver 900,000 kr. för 557,080 kg. fisk och c:a 2,560,000 kg. strömming; den senare uppskattad till nära 540,000 kr. Af insjöarna har länets Mälaredel lämnat 78,107 kg. fisk (däraf 31,020 kg. siklöja) värde kr. 63,818 (däraf siklöja för kr. 18,612). För det öfriga insjöfisket uppskattas inkomsten från 22 större sjöar till 37,811 kg. fisk och 10,202 tjog kräftor värda 36,384 kr. samt från "1/5" af de öfriga sjöarna (18 småsjöar) till 5,043 kg. fisk och 95 tjog kräftor värda kr. 3,315 eller tillsammans 42,854 kg. fisk och 10,297 tjog kräftor värda kr. 39,699. Skulle de återstående insjöarna medtagits skulle årets insjöfiske kunnat beräknas till sannolikt ungefär 65,000 kg. fisk och 11,000 tjog kräftor värda kr. 53,000. Länets alla fisken skulle sålunda afkastat omkr. 1,016,000 kronor.

Gottlands län. Saltsjöfisket: redskapens värde uppskattas till kr. 238,943, däraf strömmingsskötar till kr. 133,323; fisket har uppgifvits lämnat 356,137 valar strömming, 133,867 kg. annan fisk och 34,440 tjog flundror. Om värdet på fångsten saknas uppgifter; däremot lämnas uppgift om skillnaden i fångstresultatet mot 1912

¹ Det mesta är laxöring, t. ex. "Vetterslaxen".

sålunda: strömming + 24,317 kg, torsk + 7,600 kg., lax + 891 kg. och ål + 2,418 kg., fjällfisk — 832 kg. och flundra — 3,905 tjog. (+ betyder ökning, — betyder minskning.)

Södermanlands län. Saltsjöfisken uppgifves hafva afkastat nära 77,000 kr. för nära 63,000 kg. fisk och 410,000 kg. strömming; den senare värderad till c:a 41,500 kr. Länets Mälaredel har lämnat 79,845 kg. fisk värde kr. 70,988 (däraf 5,250 kg. siklöja för 4,200 kr.). Fisket i länets Hjälmaredel uppskattas till 40,449 kg. fisk värde 35,382 kr. För år 1913 hafva ej alla sjöar medtagits, utan endast de större jämte en del andra, tillsammans c:a 110 st. Som en jämförelse må nämnas att från ett 30-tal af dessa såsom varande större sjöar uppgifter sedermera skola anskaffas för hvarje år. Dessa sjöars afkastning uppskattas till c:a 82,575 kg. fisk och 2,850 tjog kräftor, allt värdt c:a kr. 60,300. Häraf komma på sjöarna Båfven, Långhalsen och Yngaren resp. c:a 10,500, 8,900 och 5,000 kg. fisk och för Båfven nära 500 tjog kräftor allt värdt resp. c:a 7,000, 6,150 och 3,350 kr. Insjöfisket skulle sålunda, de ej medtagna insjöarna inberäknade, kunna anses lämnat en bruttoinkomst af c:a 175,000 kr. Inkomsten från länets alla fisken torde kunna uppskattas — efter de lämnade uppgifterna som grundval — till c:a 250,000 kr.

Upsala län. Saltsjöfisket anses hafva lämnat c:a 204,000 kg. strömming värde omkr. 38,500 kr. samt c:a 41,000 kg. annan fisk värde c:a 29,000 kr. eller tillsammans c:a 245,000 kg. fisk uppskattad till c:a 67,500 kr. Mälaredelen skulle hafva lämnat c:a 85,000 kg. fisk till ett värde af c:a 66,500 kr. Länets Dalälfsdel uppgifves hafva lämnat 17,001 kg. fisk och 75 tjog kräftor värde 35,784 kr. Häraf komma 11,776 kg. och 23,552 kr. på laxfisket samt kr. 9,744 på 32,482 bast nejonögon. Insjöfisket utom Mälaren — den i omkring hälften i Upsala län liggande Temnaren är härvidlag den största — uppgifves dessutom hafva lämnat närmare 26,000 kg. fisk och 500 tjog kräftor värda c:a 13,500 kr. För alla sjöar hafva dock uppgifter ej anskaffats. Länets hela af-

kastning af fisket skulle sålunda efter tillägg af en approximativ summa för de ej medtagna sötvattnen kunna uppskattas till c:a 200,000 kr.

Västmanlands läns fiske har enligt uppgifterna lämnat: Mälaren 79,589 kg. fisk värde kr. 56,268; Hjälmaren 9,920 kg. fisk värde kr. 6,800 samt 11 st. insjöar 13,525 kg. fisk och 16,232 tjog kräftor värda tillsammans 22,035 kr. Hela länets fisken skulle sålunda afkastat c:a 103,000 kg. fisk och 16,230 tjog kräftor till ett värde af c:a 85,100 kr.

Mälaren. Läggas uppgifterna från alla fyra länens delar af Mälaren tillsammans, skulle denna sjö hafva under år 1913 lämnat c:a 323,000 kg. (häraf Stockholms län 78,100, Södermanlands län 79,850, Upsala län 85,000 och Västmanlands län 79,600 kg., allt i runda tal) fisk värde c:a 257,000 kr.

Norrbottnens län. Strömmingsfisket uppgifves hafva afkastat 87,624 kr., det öfriga kustfisket något öfver 202,000 kr. hvaraf 85,000 kr. kommer på laxfisket och 71,000 kr. på siklöjefiske. Laxfisket i älvarna (utom Torne älf) har lämnat öfver 68,000 kr.; värdet af vid samma fisken fångad sik och laxöring uppskattas till c:a kr. 2,600. Fisket i Torne träsk uppgifves hafva afkastat minst 16,000; Hornafvan, Uddjaur, Kakel och Aisjaur sammanlagdt något öfver 15,000.

Gäflborgs län. Berättelse härom är afgifven af fiskeriassistenten d:r Ivar Arwidsson och återfinnes i hushållningssällskapets handlingar III och IV år 1913. Strömmingsfisket har lämnat en bruttoinkomst af kr. 316,010; det har i allmänhet lämnat inkomst under medelmåttan. Följande *medelvärden* äro af intresse: båtar- nas värde kr. 181; motorbåtarnas värde kr. 1,256; värdet af redskap och båtar på hvarje fiskare kr. 1,428, d:o af fångsten på hvarje fiskare kr. 473; fångstværdet i procent af redskaps och båtar- värde: 33,1; medelpris pr tunna salt strömming: 20,62. Saltströmmingen har varit ovanligt dyr. Det öfriga kustfisket har lämnat kr. 38,940; häraf sik 15,144 kr., lax 11,588 kr., gädda 4,730 kr., aborre 2,005 kr., ål 1,883 kr., lake 1,605

kr., id 541 kr., torsk 315 kr., harr 280 kr., laxöring 276 kr., mört 246 kr., braxen 141 kr., simpå 86 kr., ruda 50 kr., vimma 50 kr.

175 st. skälar hafva dödats; däraf hafva 90 skjutits, 40 fångats i storryssa, 2 på ref, 1 i skäl nät samt 42 dödade utan angifvande af fångstsätt.

Insjöfisket har afkastat kr. 20,986 (33,295 kg.), häraf gädda kr. 6,502 (8,470 kg.), braxen kr. 3,835 (9,333 kg.), gös kr. 3,795 (3,503 kg.), lake kr. 1,794 (3,249 kg.), aborre kr. 1,704 (3,741 kg.), lax kr. 1,330 (750 kg.), mört kr. 223 (1,014 kg.) o. s. v.

Gös har utplanterats i tre sjöar och har härtill användts dels vuxna gösar, sammanlagdt 89 st., hvaraf två dött under transporten och dels 500 st. 1 dag gamla yngel. Vidare har utplantering skett af siklöja (300,000 st. rom), ål (144 yngel af 19—47 cm:s längd) och kräftor (100 tjog, 60 % honor samt 100 tjog, 50 % honor). Den förut i Näsbyggesjön utplanterade gösen uppgifves nu med säkerhet hafva fortplantat sig. Inplanteringen af röding i Mjusåssjön har ej lyckats. Om några andra odlingar föreligga äfven en del uppgifter, liksom om romkläckningsanstalter och sjöundersökningar m. m.

*Västernorrlands län.*¹ Strömmingsfisket har hvad fångstmängden beträffar varit dåligt, men som priset å såväl färsk som saltad strömming varit ganska högt, har fångstvärdet ökats från 230,860 kr. år 1912 till 292,022 kr. år 1913. Fångsten uppgick till 20,974 t:or. Häraf hafva 5,728 t:or sålts färsk, inbringande 77,149 kr. och af 13,548 t:or färsk strömming har tillverkats 8,231 t:or saltad vara till ett värde af 196,932 kr.

Surströmming har inlagts i burkar och små träkaggar, inalles omkring 85,000 bleckkärl och 18,000 träkaggar, till ett bruttovärde af c:a 70,000 kr.

Till fiskarens eget behof har åtgått 1,698 t:or till ett värde af 17,941 kr.

I oktober och november och ända in i december fiskades rätt mycket "klabbströmming", mest inomskärs. Den var ganska fet men ej stor och betingade ett myc-

¹ Ur fiskeriinstruktör J. A. Lings berättelse.

ket högt pris; intill 48 à 52 kr. pr tunna, inlagd i åttingar.

Lax- och öringsfiskets vid kusten afkastning har uppgått till 7,468 kg. och 15,025 kr. Sikfisket vid kusten uppskattas till 16,962 kg. och 13,793 kr. Torskfisket har varit jämförelsevis gifvande och har säkerligen uppgått till flere tusen kg.

Laxfisket i älvarna har lämnat följande resultat: Ångermanälven med Faxälven (717 kg.) 14,493 kg., 29,255 kr., Närtaälven 150 kg., 270 kr., Moälven (30 kg.) 40 kg., 48 kr., Gideälven (51 kg.) 943 kg., 1,691 kr., Indalsälven (inom Medelpad) 7,650 kg. 15,197 kr., Ljunga älf (336 kg.) 2,275 kg., 4,048 kr. Summa 25,556 kg., 50,509 kr. I denna uppgift ingår äfven 1,134 kg. öring, som för resp. älvar finnes angifvet inom parentes.

Fisket i en del af insjöarna uppskattas till inalles 34,107 kg. och värdet till 20,678 kronor.

Antalet under året vid länets kust dödade skälar uppgår till 780 st.

FISKUPPSAMLINGSSTATIONEN VID FOGDARÖD.

Den första uppsamlingsstationen för lefvande fisk i Sverige har under fjolåret anlagts i Malmöhus län, vid Fogdaröd, 2 1/2 km. från Hörs järnvägsstation.

Fiskodlingen har under de senaste åren börjat omfattas med största intresse inom Malmöhus län, och detta har ledt till, att mergel-, ler- och torfgrafvar besatts med fisk sedan de iordningstälts för fiske, samt att särskilda tappbara dammar anlagts på därför lämplig terräng.

De fiskodlare, som börjat odla fisk i dammar, hade dock en viss orsak att ej känna sig belåtna. Afsättningen för den producerade fiskmängden var nämligen ej så lätt, då de ej hvar för sig hade så stora partier, att fisken kunde exporteras lefvande till Tyskland, hvarest ett företrädesvis högre pris betingas. Ej heller kunde de finna lämpliga köpare inom landet. På så sätt erhöles ej det pris, som fisken egentligen bort betinga.

Följaktligen förekom en tidsspillan, som ej stod i rimliga förhållanden till den ekonomiska fördelen.

Några af dessa intresserade fiskodlare hade visserligen tänkt sig en sammanslutning för anläggande af en fiskuppsamlingsstation, men dels torde detta mött svårighet, då en sådan sammanslutning till en början blifvit af mindre omfattning, och dels torde stora kostnader åtgått för anläggande af en dylik anstalt samt för anställande af en sakkunnig och med försäljningsförhållandena och anstaltens skötsel fullt förtrogen person.

Då detta på våren 1913 kom till Fiskeristyrelsens kännedom, väcktes förslag, som af Förvaltningsutskottet bifölls, om anläggande af en centralt belägen uppsamlingsstation för lefvande fisk.

Hushållningssällskapet erhåller ju statsbidrag till fiskets främjande inom länet. Knappast någon åtgärd synes i dåvarande stund vara mera ägnad att befrämja en allmän fiskodling inom länet än en dylik fiskuppsamlingsstation, hvilken också under senåret kom till uppförande.

Anläggningen fullt färdig med bostad åt länets fiskmästare, som skall handhafva tillsyn vid stationen, går på omkring 7,000 kr.

Fiskuppsamlingsstationen kommer för första gången att tagas i bruk till hösten 1914. Fiskodlare kunna, sedan de för året tappat sina dammar, mot 7 % ersättning af försäljningssumman sända sin fisk. Äfvenledes insjöfisk kan till stationen levereras, i detta afseende tänker man mest på gädda och aborre (obs.! ej fångad på krok eller på annat sätt skadad!).

Af den afgående procenten tillfaller 2 % Malmöhus läns hushållningssällskap för sina i stationen nedlagda kostnader och 5 % S. Sveriges Fiskeriförening, som har hand om försäljningen af ditlevererad fisk. Detta därför, att denna förening har de företrädesvis bästa förbindelserna med fiskköpare såväl inom som utom landet.

Innan stationen börjar sin verksamhet, komma bestämmelser att utfärdas angående fiskens ditlevererande.

Således har ett stort steg tagits för fiskodlingens

främjande, särskildt inom Skåne, i det att den första uppsamlingsstationen för lefvande fisk i Sverige har blifvit anlagd vid Fogdaröd. På samma gång som fiskodlingen kan få en mera vidsträckt omfattning och mera fisk kan produceras, sörjes för möjlighet till höjda fiskpris.

Johan Widerberg,
fiskmästare.

FISKARNAS LUKTSINNE.

(Ur Deutsche Fischerei-Correspondenz, Januari 1914.)

Det är känt, att fiskarna hafva ett väl utveckladt luktorgan, men ända tills helt nyligen syntes det dock osäkert, huruvida detta organ äfven var fullkomligt. Säkra bevis saknades härför.¹ Nu hafva kort efter hvarandra fyra vetenskapliga uppsatser tryckts i Journal of Experimental Zoology, två af G. H. PASKER, en af R. E. SHELDON och en af M. COPELAND.

PASKER hade gjort försök med den amerikanska dvärgmalen, *Amiurus nebulosus*. Får denna fisk hungra ett par dagar, och man sedan lägger några dagmaskbitar i akvariet, så börjar fisken genast att röra på sig, hvaraf man kan förstå, att han känner lukt af fodret. Men huru? Näsan har två par öppningar, ett par främre och ett par bakre. Näshålorna äro försedda med flimmerhår som ständigt äro i rörelse. För man ned i vattnet något karminlösning i närheten af de främre näsöppningarna, så försvinner färgen i dessa och kommer efter 8 à 10 sekunder åter ut genom de bakre öppningarna. Flimmerhåren föra sålunda en vattenström genom näshålorna. De luktande ämnen eller "lukten", som utgår från dagmaskbitarna, kunna på så sätt följa vattnet genom näsan och irritera luktorganet. P. hängde sedan två små påsar af tunn väf i akvariet. I den ena fanns dagmaskbitar, den andra var tom. Den förra berörde fisken med skäggtömmarna och högg i den upp-

¹ Så till vida är detta ej rätt, som man länge vetat, att en del fiskar hafva väl utvecklad lukt. Red.

repade gånger, under det att den ej alls brydde sig om den tomma påsen. Om fiskens skäggtömmar afklippes, så betedde fisken sig i alla fall precis på samma sätt. P. gjorde därefter ett insnitt mellan ögonen på fisken, där, hvarest luktnerverna träffa hvarandra, och nu brydde denne sig ej mera om någon af påsarna; förmågan att känna lukt var borta.

Liknande försök gjorde de andra citerade författarna, och till samma resultat kommo de. Endast några ord om experiment med *Mustelus canis*, en hajart. Då krabbor lades in i akvariet kom hajen efter några minuter i rörelse, sam omkring krabban några tag, till dess han kom på c:a 8 cm:s afstånd, då han störtade på denna och högg den. Att hajen ej använde synen, framgick däraf, att han dels lika fort fann af vattenväxter gömda krabbor, och att han dels ofta stannade öfver platser, där någon krabba legat, och bet i botten därstädes.

De gjorda experimenten hafva företagits med fisk, om hvilka man visste att deras luktorgan voro väl utvecklade. Andra arter torde nog hafva väsentligen mindre väl utvecklad lukt.

* * *

I Deutsche Fischerei-Correspondenz (febr. 1914) skriver d:r WUNDSCH om, att en del fiskar kunna uppfatta i vattnet lösta ämnen genom lukten.

I några cementbassänger, 2×4 meter, vid Kungl. instiutetet för insjöfiske vid Friedrichshagen höllos för någon tid sedan ett större antal c:a 30 cm. långa ål-yngel. Ålarna, omkr. 300 i hvarje bassäng, matades regelbundet med malet rått kött, som kastades i vattnet hopknådad till en boll, för att mycket fort försvinna i de hungriga munnarna.

För att demonstrera fiskarnas luktsinne för de studerande från landtbrukshögskolan, hvilka deltogo i den fiskeribiologiska kursen, brukade professor Schiemenz gå till väga på ett enkelt sätt. Då ålarna skulle fodras berörde han med ena handen helt lätt en köttboll och höll sedan båda händerna ned i vattnet under några mi-

nuter. Man kunde då regelbundet få se huru ålarna, som annars höllo sig väl dolda, efter en stund — allt efter som man kunde tro att köttlukten spred sig i vattnet — kommo fram och sökande summo omkring i vattnet tills de funnit "kötthanden", med hvars fingrar de sysselsatte sig, under det att de ej alls brydde sig om den andra handen. Om man försiktigt lät köttbollen sjunka ned i vattnet, lämnade ålarna alltid sina gömslen, där de ej syntes, först efter en stund och rusade sedan sökande ut, hvarvid de ofta foro förbi det öppet liggande köttet; ytterliggare ett bevis för att de åtminstone först leddes af luktsinnet, ej af synen.

För öfrigt kan luktsinnets funktion hos fiskarna ej utan vidare jämföras med de djurs, som andas i luften. Dessa senare "lukta" ju endast gaser, d. v. s. ämnen i gasform. I vatten lösta ämnen kan t. ex. människan ej uppfatta med luktsinnet. Om vi fylla vår näsa med parfymradt vatten, så att luktorganets nervändningar täckas af detsamma, så känna vi i alla fall ej alls någon lukt af parfymen i fråga.

Fiskarnas luktsinne måste sålunda vara särskildt afpassadt efter deras element och just vara i stånd att uppfatta lukt af i vatten lösta ämnen. Sannolikt hafva ej alla fiskar denna förmåga i samma grad, liksom ju äfven hörseln är olika hos olika fiskar. Nyare forskningar hafva ju visat att malfiskar kunna uppfatta rena ljudvågor, under det att andra fiskar med sitt hörselorgan(?) blott reagera för mekaniska darrningar i vattnet, låt vara för t. o. m. mycket svaga sådana. (Se Haempels försök, Intern. Revue d. ges. Hydrobiologie und Hydrographie, vol. 4, p. 315—326). En refererande öfversikt öfver hittills nådda fackvetenskapliga forskningsresultat rörande fiskarnas luktorgan finns af Kammerer i Das Riechen der Fische, Wochenschr. f. Aqvarien- und Terrarienkunde, Jahrg. 8, p. 45—47. Af Parker har utom förut nämnda arbeten utgifvits ett: The olfactory sense of fishes, Amer. Journ. Physiol. vol. 27, p. 19.

NÅGOT OM FISKET I RINGSJÖN.

Af HOLGER NILSSON.

Troende det skulle intressera Svensk Fiskeritidskrifts läsare att ta del af fisket i Ringsjön, har jag tagit mig friheten insända nedanstående.

Midt i hjärtat af Skåne ligger Ringsjön, cirka 5,500 har stor. Genom näset vid Bosjökloster är sjön delad i två delar, s. k. östra och västra Ringsjön, omfattande den förra cirka 3,500 har och den senare 2,000 har. Enda afloppet är Rönneån, hvilken utfaller i Skelderviken vid Engelholm. Främst af fisksorterna kommer ålen, hvilken också är utsatt för en mycket stark fångst. Ålen fångas i Rönneån vid sin utvandring till hafvet, i fasta fisken af flakar af läkt, utmynnande med s. k. kinningar, hvare en ram af läkt med homma isättes. Äfven fångas en del i sjön på liknande sätt, fast här måste ju ålen drifvas in af vinden och således ingången till homman vändas från land. Värdet af ålen som fångas i Ringsjön är väl åtminstone lika stort — om ej större — som alla andra fiskorter, som fångas här, tillsammantagna. Ringsjöålen är också eftersökt för sin jämna storlek, 8—10 hg., och rena smak samt af rökerierna för dess ringa tarminnehåll. Priset vi erhålla för den är också jämförelsevis högt, 1,60 à 1,90 pr kg. En ej ringa del fångas på långref under sommaren, fast till stort förfång för fisket i sin helhet, då det ju endast är små ål, 1—3 hg., som fås, och så till på köpet är det icke fiskerättsinnehafvare som idka fiske med långref. Näst i ordningen kommer braxenfisket, hvilket för en del år sedan gaf en betydande inkomst. Braxen här är ock något ovanlig — motsvarighet torde väl knappast finnas i Sverige —, enda felet är att vi ej kunna få "fatt" något vidare af den. Den är nämligen stor och mycket fet, så den fastnar svårligen på garn. Det är ej ovanligt få braxnar på ända upp till 5 à 7 kg. Priset är också 1,00 à 1,25 pr kg. Orsaken till braxenfiskets tillbakagång får väl sökas i sänkningen af sjön för ett 30-tal år sedan. Fast man tycker ju att verkningarna häraf

skulle vara öfvergående. Sedan sjösänkningen har nämligen en väldig vegetation utvecklats i sjön. Ringsjön är nämligen mycket grund i förhållande till sin storlek, västra delen med ett djup af 3—4 meter och östra 7—8 meter. Under sommartiden kan man se oändliga massor af vattenväxter på vattnet, bildande riktiga urskogar af flera tunnlands vidd. På de sista 10 åren, åtminstone, har den största delen af braxenleken försiggått i dessa hopningar af växter, "gröar", som vi kalla dem här. Man skulle ju tycka, att ynglet här hade präktiga uppehållsplatser; att där också finnes yngel, visar sig därigenom, att rätt så goda fångster af aborre fås vid sättning af garn kring dessa "gröar". Men sättning af braxengarn under leken, i och omkring "gröarna", lönar sig ej mycket, oftast är det endast knutar på garnet man får som minne efter dem. Som sagdt, hvad som vållar att braxenfisket gått så tillbaka, är ej godt att reda ut. Kan någon af läsarne komma med ett godt råd, är undertecknad mycket tacksam. Faktum är emellertid, att ej någon sjukdom decimerat braxenbeståndet, det är nämligen ytterst sällsynt någon död brax hittas uppfluten. Undertecknad trodde en tid, att garnen voro för mycket synliga i vattnet, hvarför en del af garnen färgades med den Scheutzska nätfärgen, men det blef det samma, nämligen lika litet. Annars visade sig den nämnda färgen vara ett bra konserveringsmedel, men litet väl dyr. På tal om konserveringsmedel vore jag tacksam, om någon af läsarne som försökt det danska "Kuprinol", ville i Tidskr. meddela sina rön. På Köpenhamnsutställningen 1912 demonstrerades ju "Kuprinol" utförligt och undertecknad köpte äfven, fast af missuppfattning, alldeles för liten mängd, ett stycke Kyprinolimpregneradt garn. Af garnet blef, det var 12 tr. n:o, 2, hälften af en ålhomma. Homman blef satt och använd som vanligt, den blef oduglig, den som andra, men när homman kasserades var det Kuprinolimpregnerade garnet precis lika starkt som den dagen det bands i. Nu är att märka, att här i sötvattnet hålla ålhomorna stånd endast ett år. Men det var ju fisket i Ringsjön jag skulle tala om.

Efter braxen kommer gäddan i mängd och värde. Gäddstammen decimerades oerhört för några år sedan, då formlig pest rådde bland dem — tusentals dogo och lågo uppflutna på stränderna — men synes nu åter taga igen sig. Af aborre tages en del på nät under sommaren. Af mört tages en stor del under lektiden och exporteras mest till Tyskland. Priset här är 15 à 20 öre pr kg. Af sik tages en del på sommaren men mest under lektiden i november. Några andra fisksorter finnas, såsom sutare, ruda och lake, men äro ej af någon betydelse för fisket. Slutligen ha vi kräftan, som för en 15 à 20 år sedan var så godt som värdelös, men nu sprungit upp i ett pris af 80 öre à 1 kr. pr tjog. Kräftfångsten utgör numera en betydande inkomst för fiskarena i Rönneån. Tämligen höga arrendeavgifter få fiskarena betala jordägarna för sina resp. fisken, varierande mellan 400—800 kr. pr år. Ej mindre än 12 à 15 st. yrkesfiskare ha sin bärning af Ringsjön, hvartill komma rätt så många som idka fiske som binäring.

LITTERATURMEDDELANDET.

Oscar Nordqvist, Fiskhushållning. Särtryck ur *Ekonomiska Studier*, tillägnade Marcus Wallenberg på hans femtioårsdag den 5 mars 1914.

Efter en kortare inledning lämnar författaren på 30 sidor en sammandragen framställning af "Damnhushållningens nationalekonomiska betydelse i mellersta Europa", "Tillvägagångssättet vid karpodlingen i mellersta Europa förr och nu", "Forellodling", "Damnhushållningen i Sverige och dess utvecklingsmöjligheter", "Den moderna insjöfiskehushållningens uppkomst och principer", "Insjöfisket och dess möjligheter", "Orsakerna till sötvattensfiskets i Sverige ringa afkastning", "Äganderätten till sjöar och andra vattendrag" samt "Hvad bör göras för att öka afkastningen af Sveriges sötvattensfiske?"

Författaren slutar med följande anförande: "Hvad vi således — förutom en del lagstiftningsåtgärder samt

praktiska fiskeriförsök — mest behöfva för att genom fiskhushållning kunna fullt utnyttja de ofantliga möjligheter, Sverige erbjuder i sina sjöar, vattendrag och kärrmarker, är en fördjupad kunskap å ena sidan om våra fiskars lif och lefnadsbetingelser och å den andra sidan om de kemiska, fysiska och biologiska förhållanden, af hvilka ett fiskevattens ändamålsenlighet såsom sådant och fiskproduktion äro beroende. Endast på grundvalen af sådana kunskaper kunna vi uppbygga en rationell fiskhushållning".

E. Lönnberg, Sveriges ryggradsdjur, I. Däggdjuren. Stockholm 1914, bunden kr. 1:75.

Med denna lilla handbok på 100 sidor har ett "kändt behof" fyllts. Sedan den år 1877 utkomna "Fauna öfver Sveriges ryggradsdjur" af C. R. Sundström utgått ur bokhandeln, har en dylik handbok eller exkursionsfauna öfver våra däggdjur saknats. Kunskapen om utbredningen af flera af våra smärre däggdjur såsom bl. a. fladdermössen och de mindre gnagarna är ganska bristfällig. Tillgång till lätt artbestämning af dessa bör i hög grad underlätta en förbättring härutinnan.

Uppställningen är klar och redig och till de få mindre kända termer, som användts, finnas förklarande noter. Gifvetvis ha de nyare latinska namnen användts, men de gamla, i allmänhet mera kända, hafva upptagits som synonymer, hvilket nog kommer att senteras af många. Äfven några korta biologiska data förekomma jämte uppgifter om utbredningen af hvarje djur. Äfven hos oss anträffade fossila däggdjur samt några inom angränsande områden förekommande äro upptagna. För fiskare och skärgårdsbor äro de goda uppställningarna af skälar och hvalar försedda med figurer och afbildningar af stort intresse.

Boken rekommenderas till det bästa åt alla som behöfva eller äro intresserade af en lätt använd examinationsfauna.

Författaren hoppas att framdeles äfven kunna utgifva liknande handböcker öfver fåglar, kräldjur och fiskar.

T. E.

Finlands fiskerier. Band 2, 1913, har utkommit. Denna publikation utgifves af Fiskeriföreningen i Finland under redaktion af doktor T. H. JÄRVI.

Band 2 innehåller: Vieremä fiskodlingsanstalt, af ARVID TH. GENETZ, Om bestämmande af åldern hos sötvattensfiskar af JOHAN ARNOLD, Om kvävecirkulationen i hafven af T. H. JÄRVI, Fisket i Björkö och dess yttre skärgård af TH. SAXLIN, Isråkarna vid kusterna af Viborgs län och åtgärderna till afhjälpan af de af dem förorsakade skadorna af TH. SAXLIN, Berättelse öfver Fiskeriföreningens i Finland verksamhet år 1912, Om strömmingsnotens förfärdigande i Åbo finska strand- och inre skärgårdssocknar af P. A. NUMMELIN och EINARI HELLEVAARA samt Anteckningar om Kemiälfvs fiskfauna af VILJO JÄÄSKELÄINEN.

Möjligen återkomma vi framdeles till någon af den vackra, väl illustrerade publikationens uppsatser.

Red.

C. G. Joh. Petersen: *Om Bændeltangens (Zostera marina) Aarsproduktion i de danske Farvande.* Særtryk af mindesskrift för Japetus Steensstrup. Köpenhamn 1913.

D:r Petersen har här gjort försök att beräkna huru mycket bladtång, som förekommer på en viss ytenhet (= tillfälligt bestånd), huru mycket som årligen alstras på denna (årsproduktionen) samt den sammanlagda danska årsproduktionen af bladtång. Han har förut (Havets Bonitering, se denna tidskrift, häft. 6, 1913) framhållit, att denna växt torde lämna (den primära) hufvudnäringen för hafsbottens djurlif vid Danmarks kuster. Resultaten af hans nu gjorda undersökningar äro bland annat, att produktionen pr kvadratmeter af Zostera-botten kan beräknas till c:a 1,200 gram torrs substans och att på hela Danmarks kuster produceras årligen c:a 8,232 millioner torrs substans af Zostera. Enligt dansk statistik skulle landets årliga produktion af ängs- och vallhö vara c:a 2,000 millioner kg. Zosteran producerar sålunda betydande massor organisk substans årligen! *T. E.*

SMÄRRE MEDDELANDEN.

Fiskeriintendenterna. Sedan nyligen docenten, fil. d:r Nils Rosén utnämnts till fiskeriintendent i öfre norra distriktet, hafva alla platserna i fiskeriintendentsdistriktet åter fått ordinarie innehafvare, nämligen: östra distriktet, fil. d:r T. T. Ekman, Södertälje; västra distriktet, fil. d:r K. A. Andersson, Fiskebäckskil; södra distriktet, fil. d:r G. W. Swenander, Lund; mellersta distriktet, fil. d:r T. Freidenfelt, Vänersborg; nedre norra distriktet, fil. d:r Hugo Ågren, Gefle, samt öfre norra distriktet, fil. d:r Nils Rosén, Luleå.

Jakt från motorbåt. I jaktstadgan den 8 november 1912, § 8, förbjöds all jakt, utom efter skälhund, från motorbåt eller annat maskindrifvet fartyg inom hela riket under tiden fr. o. m. den 1 juni t. o. m. den 30 september. Genom nådig kungörelse den 31 dec. 1913, som trädte i kraft den 1 mars 1914, har detta förbud nu utvidgats att gälla hela året *dels* för Stockholms läns skärgård fr. o. m. Öregrundsgrepen till Landsort och *dels* för rikets västra kust från Falsterbo udde till norska gränsen. Se närmare Författningar angående fiske i häft. 2, 1914, sid. 64.

Premier för dödande af skälar. Från och med detta år ha ändrade bestämmelser härom utfärdats. Numera utgå öfverallt premierna med 4 kr.; dessa utbetalas direkt af staten; som bevis på djurets dödande skall aflämnas svansskinnet och underkäke af det dödade djuret; vidare skall uppgift lämnas om stället och tiden då djuret dödates, fångsättet, ålder (vuxen eller unge) och såvidt möjligt kön; premier utbetalas af K. B. i kustlän, kronolänsmän i kustsocknar och magistrat, eller af magistrat förordnad person, i kuststäder. Se närmare i Författningar angående fiske i häft. 2, 1914, sid. 63.

Fiskeriutställning inom Stockholms län. Sotholms härads hushållningsgille anordnar den 2 juli 1914 i när-

heten af Västerhaninge järnvägsstation gillesmöte i förening med landtbruks- och slöjdtställning, omfattande bland annat fiskeredskap och alster af fiske.

Fiskeri- och motorbåtsutställning i Mariestad. Styrelsen för handtverks- och industriutställningen i Mariestad år 1915 har beslutat att i samband med utställningen anordna en fiskeri- och motorbåtsutställning. Till denna utställning skola inbjudas yrkesfiskare, båtbyggare och motorbåtsfabrikanter från skilda delar af landet. Denna fiskeriutställning blir den första i sitt slag vid Vänern. (Fiskerierna ³⁰/₁ 1914.)

Internationell hafsfiskeutställning i Boulogne-sur-mer äger rum 15 juni—30 september 1914. Den synes hufvudsakligen komma att omfatta en pristäflan för franska fotogenhafsmotorer samt en internationell utställning af petroleummotorer. Men utställningen omfattar äfven i allmänhet båtar, maskiner, tillbehör, redskap af alla slag som berör fiske; vidare föremål tillhörande kyndustri, transport af emballage för och handel med fisk, m. m. Närmare underrättelser lämnas af utställningskommittén i Paris, 106 Boulevard Hausmann.

Förslag till bildande af en fiskeriförening eller fiskareklubb vid Mullsjö.

Föreningen eller klubben skulle bestå af 10 personer, alla ekonomiskt intresserade med lika stor andel i dess egendom.

Föreningens eller klubbens ändamål äro följande:

1:o) att verka för befrämjande af fiskodling, fiskafvel och sötvattensfiske i allmänhet;

2:o) att bereda medlemmarna tillfälle till en angenäm rekreations- eller semestervistelse på valfri tid i naturskön, högländ och hälsosam trakt, med tillfälle till inläggande af intresse i storartad fiskodling jämsides med enskildt utöfvande af amatör- och sportfiske, jakt och dylikt; samt

3:o) att på grund af särdeles gynnsamma förhållanden lämna medlemmarna utsikt till god ekonomisk vinst.

För förverkligande af ofvan angifna syften vore meningen att den under anläggning varande stora fiskodlingen för hufvudsakligen laxartade fiskar å Bredared vid Mullsjö station med bäcksystem, stort fiskevatten i sjön Stråken etc. jämte markområden och byggnader skulle af föreningen eller klubben förvärfvas.

Denna fiskodling, omfattande öfver 60 tappbara dammar, hufvudsakligen för artificiell utfodring, med en areal af 10 till 12 tunnland vattenyta jämte kläckhus för 200,000 till 300,000 rom, är afsedd att under årets lopp blifva fullt färdig.

Dammarna hafva besatts med fisk i den mån de blifvit färdiga och torde de redan nästkommande sommar komma att innehålla omkring 75,000 fisk, däraf naturligen största delen årsyngel och ettårig (bäckroding, regnbågsforell, laxöring och bäckforell). I bäcksystemet finnes förut ett par former af laxöring eller bäckforell.

Ett gammalt boningshus skall sedermera inredas till pensionat för delägarna.

Fiskeförhållandena i sjön Stråken erbjuda ett mångsidigt intresse. Andra för sportfiske lämpliga fiskevatten torde kunna arrenderas.

Kostnaden för hvarje medlem beräknas utgöra en gång för alla ett belopp af 3,000 till 5,000 kronor, beroende på storleken af det område, föreningen eller klubben kan komma att besluta sig att förvärfva utöfver själfva dammområdet med inventarier, äfvensom på hvad medlemmarna tilläfventyrs önska påkosta för vidare utveckling eller komfort.

Önskligt vore, att af de blifvande delägarna få så många verkliga fackmän som möjligt med; och skulle den afsevärda ekonomiska insatsen afskräcka, torde andra sätt för denna saks ordnande ej vara uteslutna.

Intresserade torde hänvända sig till undertecknad.
R. T. n:r 1198.

Jönköping den 20 mars 1914.

Johan Larsson,
provinsialläkare.

Den största lax, som veterligen hittills någonsin fångats inom Sverige, har enligt uppgift från trovärdigt håll fångats under 1913 i Faxe älf. Det var en laxhanna som vägde 35 kg. För kuriositetens skull må nämnas, att nästan samtidigt erhöles af en händelse i samma vattendrag, helt nära intill samma plats, en laxhanna, som var lekmogen, ehuru vikten var blott 0,6 kg. och längden 44 cm., detta senare enligt uppgift af fiskodlare A. Eliasson i Flo, Österås. J. A. Ling.

Återfångade, märkta laxar. Under år 1913 hafva inalles sex märkta laxar och en laxöring återfångats i Ångermanälven och i Faxälvens utlopp i nämnda älf, hvilket antal är förvånande stort i förhållande till antalet märkta fiskar.

Laxarna hade innan de utsläpptes först användts som afvelsfisk vid fiskodlingsanstalterna i Flo (Långsele) och i Ed. Det är fem laxhannar från 1912 och en laxhanna från 1911, som återfångats. Den senare är den första i sitt slag, som man af de inom länet märkta laxhonnorna lyckats få reda på sedan de hunnit gå ned till hafvet. Den utsläpptes i Flo (Faxälven) den 8 nov. 1911 och vägde då 6,9 kg., längden var 85 cm. samt återfångades den 10 juli 1913 vid Granvåg, tätt nedanför Faxälvens utlopp i Ångermanälven, och vägde då 9,8 kg., längden var 87 cm. Den ansågs säkert blifva lekfärdig till hösten och att döma häraf skulle således medelstora laxhonnor hinna blifva lekmogna hvartannat år. Af laxhonnorna synas många af de yngre stiga upp i älven hvarje år och äfven hinna bli lekmogna. Huruvida den största laxhannen, som vägde 9 kg. såväl då den utsläpptes hösten 1912 som då den återfångades i aug. 1913 vid Forsmobron, kunde säkert beräknas blifva lekfärdig äfven i höstas är ej med visshet känt, men att några af de mindre laxhonnorna blifva lekfärdiga två år å rad får anses vara säkert enligt de rön, som nu gjorts. Deras vikt hade ökats med minst 50 procent eller från 1,5 kg. till 2,6 kg. och från 1,8 till 3,4 kg. samt från 2 till 3

kg. o. s. v. Alla laxar hafva återfångats tämligen nära utsläppningsplatsen eller nedanför densamma.

Däremot hade den laxöringshanne, som hösten 1912 utsläpptes i Resele och då var fet och blank, d. v. s. ej lekfärdig samt vägde 5,1 kg., stigit omkring 17 km. högre upp i älven, då den i juli 1913 återfångades vid Nämforsen (Ådals-Liden). Den hade då enligt uppgift *minskat* i vikt till 3,1 kg., en omständighet, som torde böra beaktas vid frågors afgörande rörande laxöringens skyddande i laxälvar. Att inställa nästan allt fiske af denna blanköring, som under sin vistelse i vattendraget förlorar så mycket i värde och som därjämte direkt skadar laxfisket genom att den förtär laxens rom, synes ej vara klok hushållning.

J. A. Ling.

† **D:r P. P. C. Hoek.** Den 27 febr. afled den kände holländske ichtyologen och framstående kännaren af framför allt de holländska hafsfiskerierna, d:r P. P. C. Hoek. Hans vetenskapliga produktivitet belyses af att listan öfver hans tryckta arbeten under en c:a 25-årig verksamhet visar nära 300 nummer. Han har lämnat efter sig arbeten på ett stort antal områden inom fiskerilitteraturen. Så har han med framgång bearbetat så skilda ämnen som om lax, ål, sardin, sill, ostron, blåmusslor m. m. År 1902 blef han generalsekreterare hos den internationella hafsforskningens centralutskott, med bostad i Köpenhamn, men återkallades af sitt lands regering år 1907, som ej kunde undvara honom som vetenskaplig rådgifvare i fiskeriärenden. Detta må vara nog för att visa hans erkända förmåga. En längre dödsruna återfinnes i Der Fischerbote N:o 3, 1914. D:r Hoek var sedan år 1900 korresponderande ledamot i Svenska Fiskaréförbundet.

† **Sir John Murray** afled den 16 mars 1914 vid fyllda 73 år genom en automobilolycka. SIR JOHN var en af de mera framstående vetenskapsmännen på hafsforskningens område.

† **Siegfried Jaffe**, Sandfort, på sin tid en af de mera bemärkta forellodlarna i Tyskland, afled den 23 april 1914.

Hvassbuken vid vår Östersjökust tillvaratages mycket ofullständigt. I "Fiskerierna" för den 30 sept. i år meddelas, att skarpsillen, som ju är detsamma som hvassbuk, vid bohuslänska kusten då "tack vare den skarpa konkurrensen mellan uppköparna" betalades med c:a 70 kr.¹ pr hektoliter. Med de tillgångar på hvassbuk, som finnas vid t. ex. Östergötlands och Södermanlands kuster, skulle troligen anjovisfabrikanterna kunna fylla en del af sitt behof, om de sökte få dem tillvaratagna. Därtill torde dock bland annat fordras, att hvassbuken ej blott uppköptes utan äfven inlades på platsen. Då flerstädes dyrbara finmaskigare redskap, än fiskarna hafva för närvarande, behöfves, och fiskarna ej vilja anskaffa sådana utan säkerhet att blifva af med fångsten för skäligt pris, torde initiativ böra tagas af anjovisfabrikanterna med försöksuppköp af sådana som möjligen redan hafva lämpliga fångstmedel. Särskildt finnas sådana i Östergötland.

Fisket i Östergötlands län 1912. Strömmingsfisket, som lämnat godt utbyte, uppskattas till 1,693,000 kg. värda kr. 174,900. Skärgårdsfisket i öfrigt uppgifves ha inbringat 182,600 kr. för 327,400 kg. fisk och 12,500 kg. spiggolja. Laxfisket vid Motala (i Motala ström mellan Vettern och Boren samt i Motalaviken) skall ha lämnat 6,700 kg. samt från 4 af socknarna utmed Vettern 3,600 kg. Insjöfisket har enligt de statistiska uppgifterna, som ju äro allt annat än fullständiga och tillförlitliga, ett fångstvärde för 1912 af 187,000 kr. (277,000 kg. fisk och 25,000 tjog kräftor). De uppgifna inkomstsumorna uppgå till 566,000 kr.

I Motala ström har från hushållningssällspets anstalt utsatts mellan Vettern och Boren c:a 157,000 yngel af Vetterlax och på andra ställen 30,000 st.; 20,000 st. har utsatts i Svartån. Dessutom ha utplan-

¹ Tillfälligt högt pris.

terats på olika platser på sällskapet bekostnad 6,000 rödingsyngel, 30,000 harrsyngel, 900 sutare (ensommars), samt 6,600 ålyngel fångade vid Norrköping. På enskild bekostnad har dessutom utplanterats fiskyngel, nämligen c:a 2,250 ål, 600 sutare, 500 bäckröding, 3,000 Vetterslax samt 10,000 harr.

Vid Norköping har liksom några föregående år anordnats fångst af ålyngel (stort) och har denna lyckats bra; c:a 300 kg. eller omkr. 9,000 st. yngel.

Tio lån för inköp af motorer och båtar ha utlämnats genom hushållningssällskapet förmedling, summa kr. 11,100.

Makrillfiske med bottensatta nät. Makrillen är ju en liflig fisk, som merendels, efter hvad man anser, uppehåller sig i de öfre vattenlagren. På Östlandet i Norge har man emellertid börjat fanga den med på botten satta garn(-nät). Den fiskare, Torkel T. Berge, som först torde hafva börjat härmed, skrifver om saken i Norsk Fiskeritidende, häft 9, 1913, bland annat, att han tyckt sig finna, att makrillen ej går så bra på näten under ljusa nätter. Garnen sättas två och två tillsammans på någorlunda jämn botten, på 6 à 12—16 famnars djup vid de yttersta skären och bådarna. Makrillen söker helst botten nattetid. På två nät hade han någon gång fått 10—11 tjog. Andra hade med 8—12 garn pr båt fått rätt bra, enstaka upp till 40 tjog pr natt. Han och hans son hade på c:a 1 månad med 8 gamla garn förtjänat väl 400 kr. Han tänkte försöka längre ut och på djupare vatten längre fram på hösten.

I samma häfte förekommer äfven andra uppsatser rörande makrill; makrillhandelns organisation på Skagerackusten; huru länge kan färsk makrill hålla sig? (som isad eller afkyld skulle det i regel ej gärna kunna lyckas under längre tid än 11 à 12 dagar) samt dörjefisket och salt makrill till Amerika.

Makrill i Östersjön. En makrill, vägande 550 gr. och mätande 35 centimeter från nosspetsen till stjärt-

fenans bas, fångades af fiskaren Martin Tideman den 8 oktober 1913 på strömmingsnät, vid Lönnbådan, 1¹/₄ minut utanför Wärskärs fiskeläge i Norra Kalmar läns skärgård.

Vid Häfringe lotsplats har, enligt meddelande den 23 aug. 1913 af handlanden Albert Gräslund, en makrill af medelstorlek fångats på abornnät denna vecka.

Svenskt fiskarehem i Kristiansand. Frågan om ett sådant har vid ett par tillfällen under pastor Möllers ledning dryftats bland svenska fiskare därstädes. Ett 50-tal fiskare voro den 11 sept. närvarande och de förklarade sig alla tacksamma för hvad som gjorts och villiga att stödja saken. Ett af pastor Möller uppsatt förslag afgår nu till kyrkans missionsstyrelse med begäran om offer i de bohusslänska kyrkorna sista högmässogudstjänsten för året, helst på söndagen.

(“Fiskerierna“ 15/9, 1913).

Kräftpesten i Tyskland håller fortfarande i sig. Så angifver “Hkg“ i sin “Fischmarkt“ för veckan i Fisch-Zeit. n:r 44, 1913: Kräftpesten — namnet kräftpest (Krebspest) duger ej längre, nu heter det kräftsjukdom eller kräftsjuka (Krebskrankheit oder Krebsseuche — har under den gångna sommaren åter grasserat allvarsamt, nämligen i kretsarna Arnswalde, Königsberg, Soldin, Templin samt i Mecklenburg.

Tysklands förorenade vattendrag. Vid Västtyska fiskeriföreningens sammanträde i Magdeburg den 25 okt. 1913 behandlades bland annat den viktiga frågan om vattendragens renhållande. Inledaren, Baurat Mierau redogjorde, enl. “Allgm. Fischereizeitung“ n:r 22, 1913, först för omfånget af de nuvarande vattenföreningarna. I provinsen Sachsen funnos 17,000 km. användbara rinnande vatten, af hvilka dock i rundt tal 11 % måste anses vara förorenade. I konungariket Sachsen vore redan enligt påvisande af civilingenjören Bahse redan omkring 1/3 af vattendragen förpestade. Skulle man i Sach-

sen tillämpa det i England föreskrifna beräkningssättet för tillåtet utsläppande af föroreningar i vattendragen, så skulle c:a 40 % behöfva afspärras för afloppsvatten. Alla slags affallsvatten vore skadliga, om de utsläpptes till öfvermått. Den största skadan gjorde de afloppsvatten, som innehölle organiska ämnen i mängd, hvilka kunde ruttna; genom förruttnelsen bundes syret och fisken kväfdes, t. ex. Socker-, stärkelse- och pappersfabriker lämnade sådant affall.

Efter diskussion fattades en resolution gående ut på framhållande af behovet af ett snart införande för alla vattendrag, som vore förorenade eller hotades af förorening, af en ständig, sakkunnig, oberoende och omfattande vattenkontroll från statens sida.

Gammal braxen. I Ferskvandsfiskeribladet n:r 22 1913 meddelar dess redaktör: För några dagar sedan hade jag turen att få en mycket stor braxen i Tuelsjön vid Sorö. Vid närmare undersökning befans fisken hafva nått den respektabla åldern af 22 år. Den var 55 cm. lång och vägde 2 kg.

Svenska fiskare i Skagens hamn. Under denna rubrik skrives i "Dansk Fiskeritiende" n:r 45, 1913: "Det är betydande mängder fisk, som sammanlagdt tillföres Skagens hamn genom svenska däckade båtar. Under tiden maj—september 1913 har Bohuslänsfiskare sålunda landfört 41,300 tjog makrill, 26,450 kg. rödtunga¹ samt 1,300 valar sill, tillsammans representerande ett värde af c:a 85,000 kr. Förutom på dörj har i år fiskats mycket makrill med en mindre, särskildt konstruerad snurpvad. De svenska fiskarnas fiske efter rödtunga med snurrevad har lyckats utomordentligt väl. Detta fiske är ett nytt försök. De flesta båtarna utrustade sig för detsamma här i Skagen först nu i vår. Också detta fiske ha de svenska fiskarna, duktigt folk

¹ Vanligen på våra torg och matsedlar med orätt namn kallad »sjötunga»; den verkliga sjötungan kallas sammastädes numera vanligen »äkta sjötunga».

Red.

som de äro, fullständigt förstått att lära sig. För stadens affärslif ha de svenska fiskarnas täta besök i hamnen den största betydelse. De sälja sin fångst i Skagen, proviantera där och förse sig med redskap hos platsens fabrikanter och handlande. I afseende på fiskens behandling hafva svenskarna, som förr omnämnts, varit Skagensboarnas läromästare. Det finnes nu många här, som också sortera, rensa ock isa rödtungorna, innan de föras i land."

Det är ju uppmuntrande att se, huru våra svenska fiskares yrkesduglighet uppskattas, men det skulle äfven vara glädjande, om förhållandet kunde ändras så, att det blefve för dem praktiskt att proviantera, skaffa redskap och i öfrigt utrusta sig för sitt fiske i vårt eget land.

Red.

Grå hafsruda från Öresund. Ett vuxet ex. af denna i södra Atlanten, från Canarie-öarna upp till England och i Medelhafvet allmänna fisk (*Cantharus cantharus* L), som enligt A. Stuxberg blott en gång förut tillvaratagits vid Sveriges kust, förvärfvades för Malmö museum af en Limhamnsfiskare, som fångat densamma i Öresund i augusti 1912.

Denna fiskart, som till det yttre rätt mycket påminner om en stor aborre, är som de flesta fiskar en tid efter döden af oansenlig, här blygråaktig färg. Lefvande eller nyss död är den däremot vida vackrare, i likhet med sina flesta klassförvandter. Kroppens sidor äro försedda med 6 mässinggula längsstrimmor, hufvudets öfre del skiftar i mörkblått, gulgrönt och kopparbrunt. Fenorna, utom de genomskinliga bröstfenorna, äro mörkblåaktiga med rader af dels svarta dels blekgröna fläckar. Dess fläckar såväl som kroppens öfriga starkare färgade delar prunka i början i en, för arten karakteristisk, egendomlig fosforglans, som verkningsfullt kontrasterar mot de mässinggula längsstrimmorna. — Ex. förvaras å Malmö museum.

O. Gylling. Fauna och Flora häft. 5, 1913.

Nattstormvarningar. Direktören för danska meteorologiska institutet har till den svenska anstalten ingifvit förslag om införande af gemensamt system för nattstormvarningar kring de svenska och danska kusterna. Den svenska anstalten har gått med på detta förslag så till vida, som den anser det s. k. tvålyktsystemet med en röd och en hvit lykta öfver hvarandra mera praktiskt än det i utlandet praktiserade systemet med tre lyktor. Det är vidare öfverenskommet mellan de båda länderna, att denna utvidgning af samarbetet skall företagas successivt under loppet af två år.

(“Fiskerierna“ 15/11 13.)

Stormvarningarna. Inom statens meteorologiska centralanstalt har upprättats en statistik angående de under förlidet år utfärdade stormvarningarna. Af denna statistik finner man, att för sju af de friast belägna stormvarningsstationerna, Smögen, Vinga, Morups Tånge, Torekov, Skanör, Simrishamn och Utlängan, sammanlagda antalet dagar med hård vind och storm under året uppgick till i medeltal pr station 79,1 och att af dessa i medeltal 59,7 förutsagts, eller 75,5 %, samt att sammanlagda antalet dagar, då varning gifvits, var i medeltal pr station 100,4, och att varning slagit in i 59,7 fall eller 59,5 %. Sistnämnda procent är likväl sannolikt för vindstyrkan på hafvet utanför stationen inom 50 sjömil eller 93 kilometer.

(“Fiskerierna“ n:r 21, 1913.)

Uppsyningsmannen: Ni fiskar på förbjuden plats. Jag måste anmäla Er.

Metaren: Ursäkta men jag metar verkligen inte.

Uppsyningsmannen: Såå, hvad gör Ni då?

Metaren: Jag badar en mask.

Uppsyningsmannen: Nå, det var ju en annan sak, men jag måste i alla fall anmäla Er.

Metaren: Hvarför det då?

Uppsyningsmannen: Därför att Er mask inte har badträkt.

Lundgrens Fiskredskapsfabrik

Kungl. Hofleverantör.

Allm. Tel. 1022 · STOCKHOLM · Rikstel. 2122

12 Storkyrkobrinken 12

rekommenderar hos Herrar Amatörer, Yrkesfiskare och Återförsäljare sitt stora, rikligen försedda och väl sorterade lager af alla sorters

Verkligt prima fiskredskap

i parti och minut till moderata priser.

Hängmattor

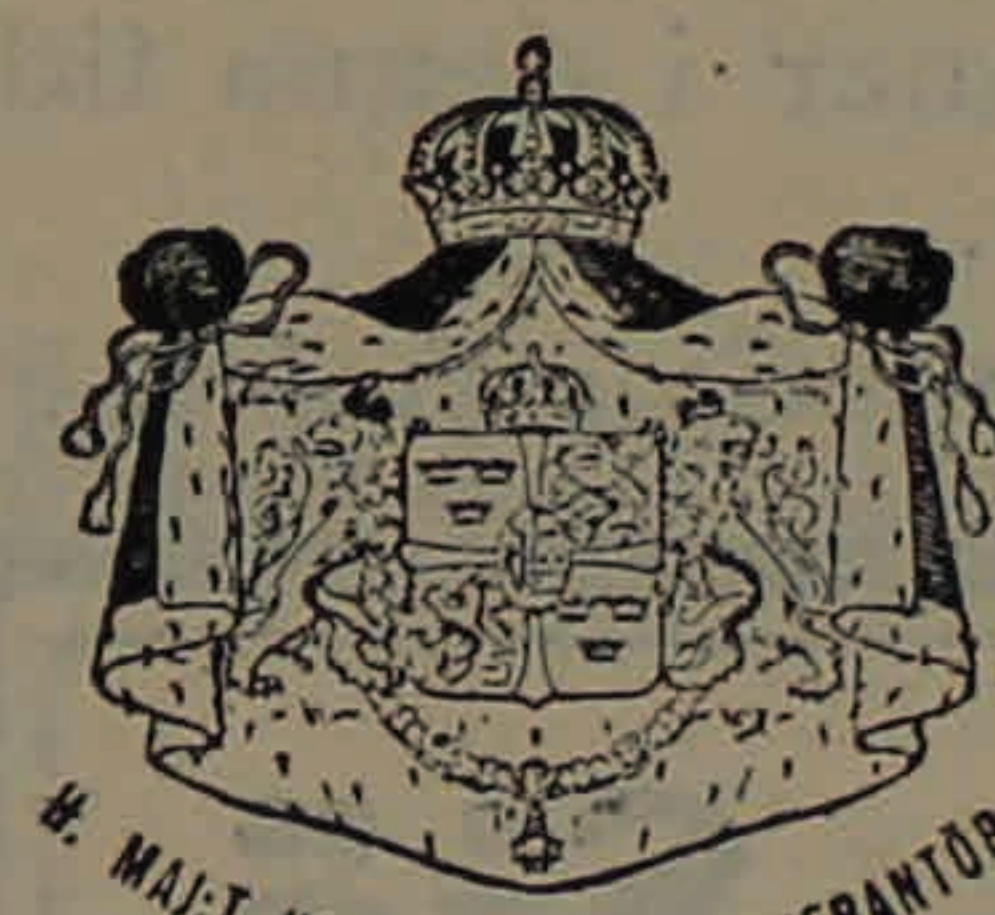
starka och välgjorda, såväl knutna som af väf, största sortiment till billigaste priser.

OBS! Litograferad priskurant i bokformat gratis på begäran.

OBS! Tillerkänd Silfvermedalj i Stockholm 1897. Guldmedalj i Bergen 1898. Första priset, stora silfvermedaljen i Gefle 1901. Guldmedalj vid 100 års Utställningen i Karlstad 1903. Silfvermedalj i Norrköping 1906. Silfvermedalj i Örebro 1911. Silfvermedalj i Köpenhamn 1912. Silfvermedalj i Vaxholm 1912.

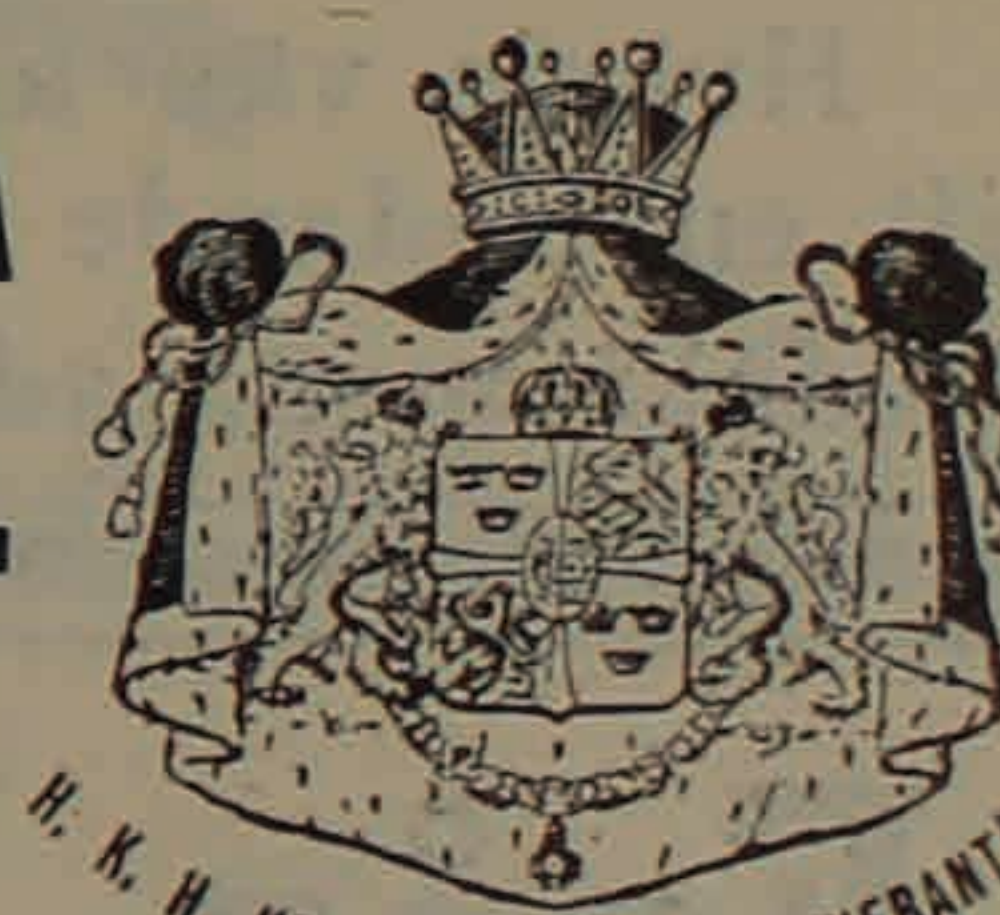
OBS! Fabriken är i tillfälle att effektuera äfven de största order.

FISKREDSKAP

H. MAJ: KONUNGENS HOFLEVERANTÖR

LEIDESDORFFSKA
FISKREDSKAPS-
FABRIKEN

H. K. N. KRONPRINSENS HOFLEVERANTÖR

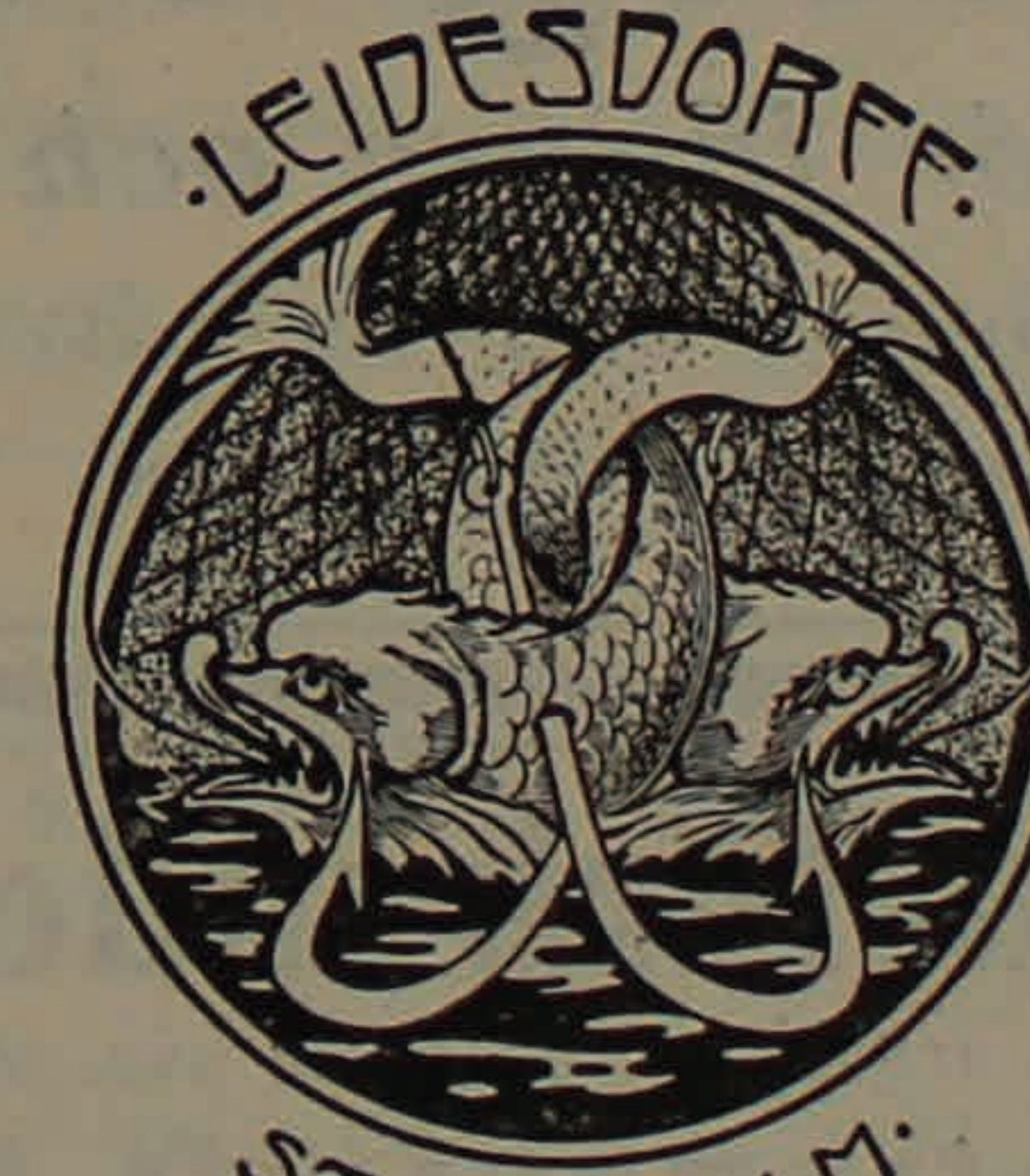
Storkyrkobrinken 6

LEIDESDORFF

STOCKHOLM

Ryssjor, Mjärdar, Nät,
Nätlingor m. m.

af bästa kvalité

Sportfiskredskap

från Englands för-
nämsta tillverkare

OBS! Illustr. priskurant i bokformat sändes gratis.

Äldsta fiskredskapsfabrik i Sverige.

Tillerkända GULD- och SILFVERMEDALJER i såväl Sverige som utlandet för "UTMÄRKT GODA FISKREDSKAP".

Fiskare!

Fiskenät, bodda och obodda, notslingor, äfvensom ryssjor och mjärdar köpas bäst och billigast från vår gamla, välkända fabrik. Första pris vid alla besökta utställningar, däribland guldmedaljer i London, Göteborg, Malmö, Stockholm och Bergen. Priskurant gratis och franko. Svenska Fiskredskapsaktiebolaget, Stockholm.

SKÄRBLACKA AKTIEBOLAG

Skärblacka.

Specialitet:

SMÖRPAPPER, fettäkta, bästa och läckraste omslagspapper för matvaror af alla slag. Emballaget skall vara försedt med bolagets firmabeteckning och specialmärket »Smörblomman».

FAUNA OCH FLORA

POPULÄR TIDSKRIFT FÖR BIOLOGI
utkommer med 6 häften årligen. Hvarje häfte om 48 sidor, de flesta med *färgplansch* förutom talrika illustrationer i texten.

Pris på *posten* eller i bokhandeln {
för år 5 kr.
för halft år 3 kr.

Hvarje vän af den lefvande naturen finner i denna tidskrift en bildande och underhållande läsning.

Redaktionens adress: Vetenskapsakademien, Stockholm.

Från Skog och Sjö

tidning för jägare och fiskare

utkommer den 1 och 15 i hvar månad

Pris pr år 5 kr.

Svenska Jägarförbundets Tidskrift

År 1914, 52:dra årgången, ett häfte hvarannan månad.

Prenumerationsavgift 5 kronor.

Prenumeration kan ske å posten, i bokhandeln och hos Svenska Jägarförbundets kassakontor, Norrlandsgatan 17 (Schumacher), Stockholm.

Uppsatser afsedda för och all korrespondens rörande tidskriften torde insändas till Ryttmästare O. von Mentzer, adr. Uppsala.

Gustaf C:son Lewenhaupt, Ansvarig utgivare.

SCHEUTZ' Nätfärg.

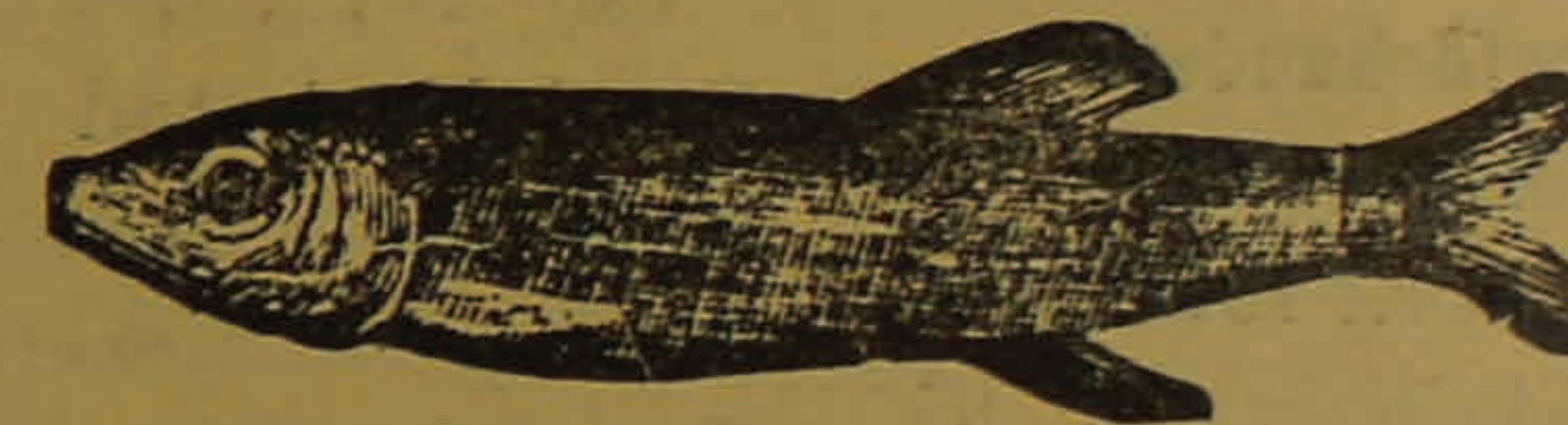
Epokgörande för fiskerinäringen. — Patenterad. Prisel. på utställningarna i

Örebro 1911, Eksjö 1912, Halmstad 1912, Köpenhamn 1912, Vaxholm 1912, Landskrona 1913, Hudiksvall 1913, Kalmar 1913.

Besitter följande egenskaper:

1. *Färgar näten vattenblått*, hvarigenom dessa blifva relativt osynliga i vattnet och vid fiske bevisligen mera gifvande.
2. *De färgade näten besitta en utomordentlig hållbarhet* mot vattnets och atmosfärens inverkan. — Skyddar garnet mot röta.
3. *Näten krympa ej* såsom vid Catechu etc. utan maskorna bibehålla sin storlek — och garnet sin mjukhet — oförändradt.
4. *Färgnyansen kan varieras* vid färgningen, allt efter vattnets och sjöbottens färg, från ljus vattenblått till blåsvart.
5. *Enkelt användningssätt*. Scheutz' Nätfärg utgöres af tvänne beståndsdelar, dels själfva färgen, hvaruti nätgarnet får koka 1 timma, dels ett konserveringssalt, hvari det får ligga tills dagen därpå.
6. *Prisbillighet*. Till 1 kg. garn åtgår 100 gr. färg och 100 gr. konserveringssalt. Ett insjönät kostar ca 15 öre att färga.

Försäljes i förpackningar om $\frac{1}{2}$, 1 och 2 kg. (bestående uti hälften färgämne och hälften konserveringssalt) till kr. 1.50, 2.75 och 5.— jämte porto 40 öre, mot postförskott. **Fil. Dr Th. Bruksanvisning medföljer.** — Återförsäljare antagas. **Scheutz** i **Kalmar**. En mångfald intyg från förbrukare stå till förfogande.

Malmö Fiskeredskapsaffär

Malmö 80.

Största lager NÄT, NÄTSLINGOR, SILLGARN, STRÖMMINGSSKÖTAR, GARN, NÄTFÄRG, RYSSJOR, MJÄRDAR M. M. bäst och billigast

OBS! Priskurant n:o 3 gratis och franko.

Patentförladdning.

Prima i $\frac{9}{16}$ ", $\frac{5}{8}$ ", $\frac{1}{16}$ " och $\frac{3}{4}$ " tjocklek i paket om 50 el. 100 st. — ger de jämnaste, tätaste och kraftigaste skott.

Hagelförladdning, stämplad el. ostämplad.

Pappförladdning af alla slag.

Kulskott, nya, med flat framdel — älgskott — träffsäkra och med stor dödande kraft — för både trånga och cylindriska hagelbössor.

Sv. Förladdningsfabriken, Upsala.

Svensk Fiskeritidskrift

utkommer med sin tjugotredje årgång 1914 till samma omfång som förut, fördeladt på sex häften och till prenumerationspris af **två kronor och 50 öre**, för utlandet **tre kronor**. Medlemmar af Sv. Fiskareförbundet erhålla tidskriften gratis som hittills. Årsafgiften i Förbundet är 2 kr.

Redaktionens adress är **Södertelge**.

I frågor rörande tidskriftens distribution torde man hänvända sig till **Almqvist & Wiksells Boktryckeri-A.-B., Uppsala**.

Annonser torde insändas direkt till Svensk Fiskeritidskrifts Redaktion, Södertelge. Inländska annonser, pris: 20 kr. för hel, 12 kr. för half samt 7 kr. för kvartsida en gång (resp. 90, 49 och 31 kr. för 6 gånger å rad). Dessutom eventuellt kassarabatt. Lägsta annonspris 3 kr. Närmare genom prospekt som tillställas på begäran.

Tredje häftets innehåll:

	Sid.		Sid.
Hornsimpan (med plansch) . . .	65	Fiskeritidskriftens utställning i Stockholms län	85
Svenska Fiskareförbundet:		D:o i Mariestad	86
Protokoll vid styrelsens sammanträde den 16 april 1914 . . .	66	Hafs- d:o i Boulogne	86
Kalk som dammgödning	67	Förslag till fiskeriförening . . .	86
Fiskeristatistik 1913	71	Den största lax	89
Fiskuppsamlingsstation vid Fogdaröd, af <i>J. Widerberg</i>	75	Återfångade märkta laxar . . .	89
Fiskarnas luktsinne	77	† P. P. C. Hoek	90
Fisket i Ringsjön, af <i>Holger Nilsson</i>	80	† Sir John Murray	90
Litteraturmeddelanden:		† Siegfried Jaffe	91
<i>Oscar Nordqvist</i> , Fiskhushållning	82	Hvassbuken i Östersjön	91
<i>E. Lönnberg</i> , Sveriges ryggradsdjur, I. Däggdjuren	83	Fisket i Östergötland 1912 . . .	91
<i>Finlands Fiskerier</i> Bd 2, 1913 . . .	84	Makrillfiske med bottensatta nät	92
<i>C. G. Joh. Petersen</i> , Bændeltangens Aarsproduktion i danske Farvande	84	Makrill i Östersjön	92
Smärre meddelanden:		Svenskt fiskarehem i Kristianssand	93
Fiskeriintendenterna	85	Kräftpesten i Tyskland	93
Jakt från motorbåt	85	Tysklands förorenade vatten . . .	93
Premier för dödande af skälar . . .	85	Gammal braxen	94
		Svenska fiskare i Skagen	94
		Grå hafsruda i Öresund	95
		Nattstormvarningar	96
		Stormvarningarna	96
		Under strecket	96